

מכתב

תורה

תודה לכל אורחיו הקירים אשר מסובי... בים ראשם כאשר הם חולפים על פנינו... בטרמפיות, או סתם מתעלמים מאיתנו.

תודה גם לאותם הנהגים הצבאיים וקציני צה"ל (והם רבים מאד לצערי) אשר שוכחים שהמכונות בהם הם נוסעים, אינה שיכת לאביהם, ומחובתם לאסוף ארזי תנו.

תודה גם לבומבה צור החביב, אשר ביום רביעי ה-15.11.72 בכביש יפה-תל-אביב, לקח טרמפיסטיה אורחית וסירב בתוקף לצרף אליה חיילים שגם הם המי תינו לטרמפ.

אומה יקרה, האם זקוקה את לעוד מלי-חמה קטנה כדי לזכות את בניך החיילים? אהרון גרינברג, צה"ל

כשנשאל בומבה צור על ידי כתב העולם הזה על המיקרה, השיב: "איך אתה מתאר לעצמך, שאני לא אקח טרמפיסטים?"

איך אפשר

למנוע תאונות

"העולם הזה" 1839, תאונות - מוות עם סודה", על תאונות ה"זרכים בכיכר מלכי ישראל, בה נהרגה מיכל סעדי שרכבה על קטנוע כשקסדה לראשה.

כאשר הבחורה נפצעה בתאונת הדרכים, נאספו סביבה כ-80 איש. אף אחד לא התקרב אליה. כולם קיבלו הלם. רק אחד, חלד סעיד קיטני שעובד במסעדת ג'ק,

מתוך ישיבה של הסנהדרין הגדולה

המקום: אישם בארץ-ישראל הנפרדת. על דוכן היור הרב פשיטא, נציגו עלי אדמות של האז הגדול מברוקלין.

הרב פשיטא: "הנני פותח בזה את ישיבת הסנהדרין. על סדר היום הצעת חוק פרטית של הרב קאטוביץ מבתי אונגרו". (שאל את מזכירו הרב מיקי מאוס): "מי בא היום?"

פלגי יטור

עינו של האז הגדול

המזכיר: "טליוויזי ימח שמו, רדייא, ועיתונאים ציוניסטן. טפו, טפו, טפו". הרב פשיטא (בשקט): "מצויין" (בקול רם): "לאחר שהרב קאטוביץ הי צעיר יגמור לנמק את הצעתו. יינתן זמן לויכוח". הרב שאחמאט: "גם אחרי שהטל-וויזי תלך?" הרב פשיטא: "שתוק אידיוט. הי רב צנוורוביץ אחרי הישיבה תטפל ב"צנזו: "ק' אחו".

פלגי יטור, תל-אביב

הרב פשיטא: "לאחר הוויכוח נוציא מן האולם את הטליוויזי, ואת העיתונאים הציוניסטן. לאחר שהם יצאו, אני אתקע בשופר, וכולכם תעצמו עיניים ותשמעו את קולו של האז הגדול המגיע אלינו מברוקלין, דרך משרד התיק שורת הציוניסטי ימח שמו לעולם ועד.

רץ ולקה אותה על הידיים. הוא עשה לה הנשמה מפה לפה, הכניס אותה למכונית ונסע לאיכילוב. כל הכבוד לאיש כזה!

הצומת בה קרתה התאונה היא צומת מאוד מסוכנת. יש שם פניה ימינה וישר לרכב שבא מצפון. אך הנהגים ברכב פור נים גם שמאלה. לפני חצי שנה פניתי למועצה למניעת תאונות וביקשתי מהם שישימו שלט גדול הפנייה שמאלה אטורה. הם לא עשו כלום. פניתי למישרה ואמר רו לי שהעניין בטיפול.

פניתי גם לסגן שר-התחבורה גד יעקובי,

"ארץ הצבי" והצביעות

מאורעות 1936 גדלה והתגבשה ההתנגדות הלאומית הערבית לתנועה ה"ציונית" (עמ' 131). לאחר מלחמת-העולם הראשונה כבר התייצבה בארץ מול תנועת התחיה הלאומית היהודית - תנועה לאומית ערבית פלשתינאית "הדגשה שלי, א.פ. עמ' 145).

הנה, הופך המחבר את הקערה על פיה, כשבפיו דברי הבל ושקר: "כי מראשית ההתיישבות היהודית בארץ ועד קום המדינה, לא כבשנו מידם (של הערבים) את הקרקע עליה הוקמו יישובינו" (עמ' 71). גם משה דיין יגיד שזו שקר... המלחמה העזייה אשר התנהלה בין המתישבים היהודים ובין הערבים שהתנכלו להם ושכאמור היו ברובם גנבים ושוודדים" (הדגשה שלי, א.פ. עמ' 77).

במשך כל שבעים ושמונה שנות המפעל הציוני הסיכסוך בין היהודים הערבים, לא נלקחה מהערבים בכוח אף פיסת אדמה אחת ולא היה אף פליט ערבי אחד... (עמ' 95). בשנת 1948: "היהודים לא צהלו לנוצחונם..." (עמ' 98). רב ועזו רצוננו להגיע לשלום עם הערבים... (עמ' 225).

גולת הכותרת במסכת השקרים של המחבר, הם המיקרים שבהם המחבר תיזר את עצמו, כשלאחר קביעת תיזה הוא מביא אנטי-תיזה, וכל זה במצב נחושה: "עלינו להוסיף ולחזור על האמת שלנו... כי אין אנו זקוקים לטשתי הגדה והרצוזה לצורך התיישבות יתר דית צפופה ואין בדתנו לספחם... כי אנו נכונים לותר על מימוש זכויותינו ההיסטוריות בשטחים ומוכנים לכך כי בשכנות לנו תוקם מדינה ערבית פלשתינאית ריבונית ועצמית" (הדגשה שלי, א.פ. עמ' 165). והלאה: "עלינו להראות, לעצמנו ולהם, כיצד ואיפה מתכננים אנו לקלוט עוד מיליונים עולים יהודים בלי להתפשט על שטחים המאוכלסים ע"י ערבים, בלי

גם ביום בו קרתה התאונה, וביקשתי ש-ישימו את השלט אין פניה שמאלה, כי הולך רגל הבא מכיוון העירייה ויש לו אור ירוק במעבר החצייה, יכול להידרס

אריה ("לויכה") אליאב שטיפת-מוח

לפגוע בהם ובלי לגרשם... (עמ' 167). יפה, לא? אך הנה באה האנטי-תיזה שלו המכוערת, בנוסח ארץ-ישראל ה"שלמה": "יש מקום לעמוד על ההיאחזויות וההתנחלויות העירוניות והכפריות ב"גדה המערבית וברצועת-עזה, שטעמן הוא מימוש הזכות להתיישבות יהודית בארץ-ישראל המערבית כולה..." (עמ' 163). לא יאומן, הא? והנה, עוד סתירה אומללת של המחבר:

"לשמחלנו שלטנו במשך השנים לא לנטוש בלב הנוער שלנו איבת עולם לשכנינו הערבים". ובאותו עמוד ההיפך מזה: "מה שגרוע אולי לא פחות מה" שיגאה הוא הבח אשר חלק בינינו רוחש כלפי הערבים" (עמ' 170). הי מחבר דורש ומטיף "לטסח רגשי סובי לנות, אהבה, התפשרות וכבוד הדדי" ובו בזמן מכריז: "כי ליהודים זכויות היסטוריות מלאות על ארץ-ישראל השלמה".

המחבר אינו מוכיח, אינו משכנע, אינו נאמן לעובדות היסטוריות, אלא זועק מעל דפי הספר: "אני מאמין... אני מאמין..." מילים אלה לעשרות פזויות בשפע על פני החיבור הפובליציסטי-היסטורי, כביכול, לישיבה אליאב רוצה להוכיח לנו, שהוא ציוני טוב ושהציונות כשלעצמה היא טובה ויפה. אך מאמין אני יותר לציוני אחר, לישיבה בן-פרת, אשר הגדיר את מהות הציונות בכנות נדיה: "אין ציונות, אין התיישבות ואין מדינה יהודית בלי פנינו ערבים ובלי הפקעת אדמות וגידורן; לדעתי כפייה באמיחות אלו היא צביעות". הוא אשר אמיחות בכותרת לרצוניה הוא. אריעזר פיזרנץ, נהריה

אריעזר פיזרנץ, נהריה

להגן על

איזו ארץ?

עלידי רכב הבא נגד הכיוון בגלל חוסר שלט בולט. חבל שבגלל שלט יקרו אסונות. שמעון מגרל, תל-אביב

שוב הורמו בוודאי גבות עיניהם של קוראים יקרים רבים עת קראו את כתבת השער של העולם הזה (1830), "זהירות: אש!" שעסקה בהתלקחות על גבול סוריה ובסכנת המלחמה בקו הסואץ. הודגשה בצדק סכנת המלחמה, והושם דגש נכון על השימוש הבלתי-מוצדק ב"חיל-האוויר, כדי לדכא, כביכול, פעילות חבלנית של כיתות וחוליות על פני הר קרקע. אך תוך כדי כך מצא העולם הזה לנכון להלל, לשבח, לפאר ולהאדיר את האלוף אלברט וצבאו בקו החזית הדרומית. העיתון מבשר לנו כי "האנשים צריכים לדעת לא רק שבביל מה הם נלחמים, אלא גם שבביל מי הם נלחמים..." אך אין הוא מפרט - כנראה מחשש עינא בישה - לשם מה באמת נערכים חייליו של האלוף אלברט לקרב? על מנת להגן על הגבולות הבטוחים והמוכחים של ה"תורה בע"פ של המערך או על ארץ-ישר" אל השלמה, לפי התורה מסיני של משה רבנו וד"ר אלדד שייב, על ארץ הצבי של ח"כ אריה אליאב, או על ארץ התוכי של משה שמיר, ואולי על ארץ החזיר של משה דיין או ארץ-ישראל של גולדה מאיר או ארץ ישראל השלמה של שמואל תמרי?

אלכם מסיים, תל-אביב

מאז ומעולם מפריד העולם הזה בין המדיניות, הנקבעת על ידי הממשלה הנבחרת, ובין צה"ל, שתפקידו הוא לבצע את המוטל עליו. גם מי שמתנגד למדיניות ה"נקוטה בידי הממשלה, חייב לשקוד על רמתו ורוחו של צה"ל.

השבתות

בטלוויזיה

מצבה הגרוע של הטלוויזיה הישראלית, ידוע לטכנאי הטל-וויזיה, אך זה לא גורע מכיסם ולכן הם לא מנסים לשפר את המצב. אבל כשהם מגיעים לי מסקנה, כי תנאייהם אינם טובים, הם נוקטים בסנקציות ופותחים בשביתות.

בכר

לכן אני חושב שעל בעלי המקל לשים לנקוט בסני-קציות נגדיות ולא לשלם את איגרת הטלוויזיה. אולי זה יעורר את הממונים על הטלוויזיה. ארנזון בכר, יד-אליהו

זיהום

כללי

אנו הישראלים הקדושים, בני עם הספר,